

Anna Gavalda. Hjärtat i vår vänskap. Albert Bonniers förlag. Översättare: Maria Björkman

Det finns inom film och litteratur en märklig dialektik mellan franskt och amerikanskt. Det görs en fransk film som sedan reproduceras i USA till en annan film. På samma sätt återupprepas bokteman över atlanten. Nästan alltid tycks det mig som den franska förlagan är många gånger bättre, mer dubbelbottnad, mer komplex och med ett större allvar vad det är att vara människa. Kopiorna från USA ter sig alltid bleka och utsmetade. Det gäller även i bokgengren *Feel good*. Den franska författaren Anna Gavalda har en stil som många sökt efterlikna, men få ens kommit i närheten av. Hon skriver varmt, hoppfullt och innerligt om människor och deras relationer men utan att för ett ögonblick förlora kontakten med det smärtsamma i att vara människa. Anna Gavalda har många läsare som uppskattar hennes charmiga och lediga språk. Ett språk som aldrig för ett ögonblick förlorar kontakten med tillvarons mer brutala verklighet.

Det gäller inte minst hennes nya roman "Hjärtat i vår vänskap". Den börjar drastiskt. På botten i en ravin i den franska vildmarken ligger Billie och Franck, omtöcknade och skadade efter att under en vandring oförsiktigt rasat ned i den. Natten tränger sig på. Någon hjälp finns inte att få förrän nästkommande dag. Billie minns tillbaka hur deras vänskap en gång började. Hon en flicka från slummen. Han en pojke som tidigt vet om han är homosexuell men med föräldrar som vill se det perfekta stereotypa livet för sin son. Det som en gång förde dem samman är ett drama av den franske 1800-talsförfattaren Alfred de Musset om Camille och Perdican: *On ne badine pas avec l'amour* (Lek ej med kärleken, i Hjalmar Söderbergs översättning). När de ska spela upp ett stycke av det i skolan uppstår en vänskap som ska vara till bokens sista sida. Detta dramas två gestalter blir deras bråkiga alter egon genom hela vänskapen. Svenska läsare känner igen Alfred de Musset från Ture Nermans berömda dikt "Den vackraste visan om kärleken". Och det är precis vad Anna Gavalda skriver om: en vacker berättelse om kärlek och vänskap. Hennes språk är gudomligt lekfullt och Maria Björkman har gjort ett lika gudomligt jobb att få till det i yster svensk översättning. Detta är *Feel good* på en hög avancerad nivå, där mänskligt bråddjup bryts mot odygdiga upptåg. Billie drar sig inte för något när det gäller att värna en vän eller ett barn. Hur det går för det omaka paret skadade i ravinen? Det får du läsa om själv. Upplösningen är minst sagt omtumlande.

Jakob Carlander